SEVİNCİM, KƏDƏRİM

Sevincim dünyaya sığmayır bəzən,
Sanki sevincimə qərq olur aləm.
Bir dünya qəmimi, nisgilimi mən
Bəzən də olur ki, tənha çəkirəm.

Bəzən qəhqəhəmdən göylər də gülür,
Yağış nəğməsini oxuyur yazın.
Bəzən çəkilərəm könül dünyama,
Odlu göz yaşımı görən olmasın.

Bəzən oxşayıram körpə gülləri,
Güllərin ləçəyi pərdaqlanırlar.
Güllər sığınanda isti sinəmə
Özünü analı körpə sanırlar.

Qibtə eləyirəm güllərə bu an,
Gözümdə yaş donur, iki damla yaş.
Deyirəm anamın isti köksünə
Nə ola, bircə yol sığınaydım kaş.

Bəzən söykənirəm bir sal qayaya,
O, sanır özünə həsbhal məni.
Ötən əsrlərə qulaq asdıqca,
Aparır ardınca bir xəyal məni.

Bəzən körpə quşlar qapıma qonur,
Bəzən mən qururam quşlara yuva.
Nəyəsə, kiməsə gərək olduqca,
Sevinir könlümdə, gözümdə dünya.

Bəzən bağçaların yarpaq tökümü
Qəlbimə həzinlik gətirir mənim.
Dolub boşalıram buludlar kimi,
Sanıram, saralır ömür çəmənim.

Bir xoşbəxt ananın laylay səsindən
Sevincimin sanı birdi, yüz olur.
Yox, elə sevinir, sevinirəm ki,
Sevincim sahilsiz, sahilsiz olur.

Bir ana görürəm, bəzən üzündə
Həsrət naxış salıb, həsrət iz salıb.
O şəvə saçlarda zamanın əli
Bəyaz yollarını necə tez salıb.

İtər rahatlığım, itər dincliyim,
Fikrimin çaları neçə rəng olar.
Belə bir aləmdən ayılsam əgər,
Mənə üsyan edən bu ürək olar...

Sevincim, kədərim həyatdan gəlir,
Bunlarsız ömrüm də olar quru səs.
Bunlarsız ürəyim susar əbədi,
Ağlaya da bilməz, gülə də bilməz.

1976

ƏBƏDİYYƏT NƏĞMƏM

Arzular çeşid-çeşid,
Arzular rəng-rəng olur.
Arzu var hay-haraylı,
Arzu var kövrək olur.
Mənim azadlıq arzum
Hər arzumdan uludur.
Mən arzumun əsgəri
Yolum döyüş yoludur...

Mən ölmək istəyərdim,
Sıldırım qayalarda –
Hər qaya səngər olsun.

Mən ölmək istəyərdim,
Tufanlı dəryalarda –
Mənə matəm saxlayan
Coşqun ləpələr olsun.

Mən ölmək istəyərdim,
Ağ çalamlı dağlarda,
Dağlar başdaşım olsun.
O haraylı dağlarda,
O havalı dağlarda
Əbədi yaşamaqçün
Həyat savaşım olsun.

Mən ölmək istəyərdim,
Qoynunda meşələrin.
Hər yarpağa, hər gülə
Sinəmin qanı düşsün.
Yaralı lalələrin
Körpə bənövşələrin
O yol çəkən gözləri
İlk baharla görüşsün...

Mən ölmək istəyərdim –
Qorxulu dərələrdə.
Qıy vurum harayımdan
Göylər lərzəyə gəlsin.
O xəyallı, səhrli,
Yuxulu dərələrdə,
Son anda, son ləhzədə
Vüsal üzümə gülsün.

Mən ölmək istəyərdim,
Günəşə, suya həsrət.
Çəmənim, çölüm üçün,
Mən ölmək istəyərdim.
Yol çəkən baxışları
Şirin yuxuya həsrət
Vəfalı elim üçün.

Mən ölmək istəyərdim,
Qocaman çinar kimi
Əyilməyim, sınım mən.
Mən ölmək istəyərdim...
Ölüm nədir ki, ona
Yalvarım, sığınım mən.

Mən ölmək istəyərdim –
Ərk olsun son yatağım,
Rahat-rahat uyuyum.
İstəyərdim döyüşdə
Keçsin döyüşmək çağım.
Öləndə də torpağa
Mən ağ üzlə baş qoyum.

Mən ölmək istəməzdim
Adi ölənlər kimi.
Buna yox haqqım mənim,
Mən gərək ölümümlə
Doğam bir səhər kimi.
Şəfəqlərə bürünə
Yanan torpağım mənim,
Yanan torpağım mənim...

1970

ARZULARIM, ÜMİDLƏRİM

Ömrüm payız ilə, qış arasında,
Yol saldım dağ ilə, daş arasında.
Ömrüm deyil gözlə qaş arasında,
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Yağış sevdasıyla dolan buludlar,
O hünər yazılı ünvanlar, adlar,
Torpağın köksündə cücərən otlar,
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Aylara, illərə həmsəfər olan,
Aylara, illərə körpülər salan,
İlhamı, şəfqəti ellərdən alan
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Bir gəlin ananın sevgi dünyası,
Bir körpə balanın şirin röyası,
Bəhərli bağların payız xonçası
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Vətənin çağlayan buz bulaqları,
Vətənin bal dadan öz bulaqları,
Vətənin tükənməz söz bulaqları
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Göylərin ulduzlu, aylı aləmi,
Yerdə yaşıl tarla, kəhrəba zəmi,
Dalğalar qoynundan yol açan gəmi
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Ömrümün tufanlı, yağışlı yolu,
Narahat günlərdən naxışlı yolu,
Ömrün daşlı yolu, yoxuşlu yolu
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Nanəli, mərzəli, reyhanlı ləklər,
Qövsi-qüzehlərdən süzülən rənglər,
Vətən göylərində çaxan şimşəklər
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Güllərin üstündə şehlərdən inci,
O uca dağlara qalxan el köçü,
Bir həsrət ürəyin vüsal sevinci
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Çöllərin, düzlərin zümrüd paltarı,
İnsanın insana əhdi, ilqarı,
Quşların vətənə dönən qatarı
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Üzümə açılan hər aydın səhər,
Nəğməmə nur çilər, qol-qanad verər.
Saçıma tökülən bu ağ çiçəklər
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

Ömrüm payız ilə, qış arasında,
Yol saldım dağ ilə, daş arasında.
Ömrüm deyil gözlə qaş arasında,
Mənim arzularım, ümidlərimdir.

1979

TELEFON XƏTLƏRİNDƏ

Telefon xətlərində bir səs düşdü dünyaya
Telefon xətlərində birləşdi ana, bala.
Bir ananın səsindən sanki üşüdü dünya,
Bir balanın səsindən göy ağladı az qala.

Fırtınalı sinəmdə neçə söz, neçə nida,
Telefon xətlərində anamı harayladım.
Fırtınalı sinəmdən yol saldım doğma yurda,
Dolandım o yerləri elə bil addım-addım.

Anam sakit dəryaydı, dərya lərzəyə gəldi,
Telefon xətlərində danışdı dəryam mənim.
Fəqət onu bildim ki, belə coşqun deyildi,
Otuzillik həsrətə tablaşan anam mənim.

Anam sakit dəryaydı, susa bilmədi artıq,
Dərya tüğyana gəldi, dalğalar şahə qalxdı.
Telefon xətlərində dalğalandı hıçqırıq,
Telefon xətlərinə göz yaşımız da axdı.

Telefon xətlərində arzu, ümid, gümanla
Dedi, qoy saçlarını oxşayım bir də, bir də.
Anam döyüşə girdi elə bil ki, zamanla,
Səsi ilişib qaldı telefon xətlərində...

Otuzillik həsrətin bir anlıq şərbətini
Telefon xətlərində anam içdi, dedilər.
Bir inamla, gümanla hələ öpməmiş məni,
Sona çatdı vaxtınız, gecdi, gecdi, dedilər.

Sona çatdı, nəhayət, telefon görüşümüz,
Elə bil ki, qəriblik yayıldı yer üzünə.
Görüşərkən təzədən ayrılmalı olduq biz,
Anam da, mən də sonsuz nağıla döndük yenə...

1977

ÇAĞLA, ARAZIM, ÇAĞLA

Sularında damlanam,
Başına mən dolanam.
Həsrət çəkmiş balanam,
Çağla, Arazım, çağla.

Söndürmədin odumu,
Qismətimiz budumu?
Dağıt qəm buludumu,
Çağla, Arazım, çağla.

Nə acıymış həsrətin,
Nə şirinmiş şəfqətin.
Səni unutmaq çətin,
Çağla, Arazım, çağla.

Dənizlər bizdən desə,
Kəhrizlər bizdən desə,
Sən də susma bir ləhzə,
Çağla, Arazım, çağla.

Ey arzumun məbədi,
Eşit qəlbi həsrəti.

Laylayım ol əbədi,
Çağla, Arazım, çağla.

Al şəfəqə boyanım,
Ey arzumu duyanım,
Sularında yuyunum,
Çağla, Arazım, çağla.

İlk bahar elçim olsun,
Quşlar xəbərçim olsun.
Hər arzumuz çin olsun,
Çağla, Arazım, çağla.

Apardı xəyal məni,
Səsləyir vüsal məni.
Sinən üstə al məni,
Çağla, Arazım, çağla.

Qalmayım tamarzıtək,
Nə qışı, nə yazı tək.
Ələsgərin sazıtək,
Çağla, Arazım, çağla.
Çağla, Arazım, çağla.

1977

SİZƏ UĞURLAR DEDİM

Mən sizi ürəyimin başında gəzdirmişəm,
Mən sizə ürəyimin atəşini vermişəm.
Ömrümün mənasını sizdə, sizdə görmüşəm,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

Siz mənim qanadlarım olmusunuz hər yerdə,
Sizə uğurlar dedim bir uğurlu səhərdə.
Yaşarsınız nə qədər doğma xatirələrdə,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

Bir körpənin gülüşü bal dadıbdır sizinçün,
Bəzən təşnə insana su oldunuz bir içim.
Yanmısınız bir həsrət anaya için-için,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

Dağlar qızıl lalədən bir qızıl don biçəndə,
Yaşıl cığırlar boyu el yaylağa köçəndə,
Haldan-hala düşərsiz siz də bir an içində,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

Nağıllaşan çöllərdə dönərsiniz nağıla,
Gəzib dildə, ağızda bənzərsiniz nağıla.
Qoymaram düzümünüz ayrı düşə, dağıla,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

Dünyanın sevincindən pay düşübdür sizə də,
Hay verdiniz bir kövrək, bir inadlı sözə də,
Dünyanın dərdlərindən düşdüz oda, közə də,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

Hər kiçik vurğunuzda havası var vətənin,
Sizi başsız küləklər əyərmi, çətin, çətin.
Tərcümanı oldunuz bir xalqın, bir millətin,
Ay mənim gah ağlayan, gah gülən nəğmələrim.

1978

BİR DƏ YUXULARDA GÖRÜŞMƏYƏK BİZ...

Yuxuma gəlirsən tez-tez ay ana,
Yuxumdan aşkara çıxıb, gələydin.
Səndən uzaqlarda qalan balana
Çöllərdən ot-ələf yığıb, gələydin.

Sərəydim sinəmə ələfi, otu,
Əlinin ətrini duyaydım bir də.

Yandırıb sinəmi ayrılıq odu,
Ömrümün baharı gül açan yerdə.

Gündüzüm nigaran, gecəm nigaran,
Hərasan yuxuma gələnim ana.
Olmuşam fikrimlə yolları yoran,
Ay mənim dərdimi bilənim, ana.

Ümid bir gözümdə, qəm bir gözümdə,
Ağlayıram olmur, gülürəm olmur.
Heyrətdə qalmışam inan, özüm də,
Gözlərim bir an da yoldan yığılmır.

Ömrün zülmətlərdə keçir yenə də,
Ayağın altında yanır torpaq da.
Arzun açılmamış qaldı sinədə,
Sənə bir yük oldu bu yaşamaq da.

Bilmədin nə idi günahın görən,
Hey fərman verildi "günahlarına".
Hardaymış, hardaymış allahın görən,
Qaranlıq çökəndə sabahlarına!?

Mən işıq gəzirəm sənə, ay ana,
Mən işıq gəzirəm o çölə, düzə.
Mən işıq gəzirəm laylalarına,
Arzumu yollara hey yaza-yaza...

Körpə balalara işıq gəzirəm,
Bu yolda nə qədər havadarım var.
Yenə inanıram, mən müntəzirəm,
Çıxacaq işığa darda qalanlar.

Mən işıq gəzirəm, hey alovlansın,
Yollara nur səpsin, gülsün ömrümüz.
Mən işıq gəzirəm, əbədi yansın,
Bir də yuxularda görüşməyək biz...

1984

ƏS, EY YAZ KÜLƏYİ

Nə ola, dönəydim ötən illərə,
Nə ola, qalxaydım dağlara bir də.
Nə ola, qarışıb tər şitillərə
Təzədən açaydım geniş çöllərdə.

Ömrümün payızlı dünyasına kaş
Ömrümün baharı gələ biləydi.
Mənə yaz küləyi olaydı yoldaş,
Bəxtimin ulduzu gülə biləydi.

Gəzəydim Təbrizi küçəbəküçə,
Bir də yaşayaydım o çağları mən.
Yığaydım dövrəmə mən bircə-bircə,
O cığal, o dəcəl uşaqları mən.

Çoxlu şeir deyib bəhsə girəydik,
Uca qələmələr nəğmələnəydi.
Yaşıl bağçaları sevindirəydik,
Quşlar yuvasına uçub dönəydi.

Bir az nənəmizin nağıllarından,
Söhbətlər açaydıq biri-birinə.
Babaların igid oğullarından,
Dastan danışaydıq qürurla yenə.

Bir az özümüz də nağıllaşaydıq,
Ürəkdə qəhrəman olmaq arzumuz.
Bir az igidləşək, oğullaşaydıq,
Duraydı cərgəyə uşaq ordumuz.

Yolları yoraydıq bir an içində,
Nə ola, qan-tərə bataydıq yenə.
Axşam qaş qaralıb günəş köçəndə,
Qayıdıb gələydi hər kəs evinə.

Ata qayğıları, ana şəfqəti
Uşaq ömrümüzə zər səpəydi, zər.
Döndərib şərbətə doğma şəfqəti
Kaş ki, bir də bizə içirəydilər...

Yanımızdan külək keçdimi, gərək,
Dalaşaydı körpə bacı, qardaşlar.
Gözümüzün yaşı quruyanadək
Barışaydı körpə bacı, qardaşlar...

O gündən bir sinə xatirat qalmış,
O günə qovuşmaq həvəsim artar.
Əs, ey yaz küləyi, əlimdən yapış,
Məni o əlçatmaz dünyama qaytar...

Qovuşum uşaqlıq adlı dünyama,
Açılsın könlümün qaşı, qabağı.
Əs, ey yaz küləyi, məni qınama,
Hər kəsə şirindir uşaqlıq çağı...

Sadəcə xatirat deyilsiz, axı,
Ey mənim analı keçən illərim.
Dağ selləri kimi çağlayıb, axıb,
Ömrümdən, günümdən köçən illərim...

1977

ÇİNAR OLAYDI XİTABAT KÜRSÜMÜZ

45-ci il idi.
Bahar qoxulu,
inqilab duyğulu il.
Möhrə divarlar da,
Kərpic evlər də
sevinirdi.

Çəkilən dumanların yerinə
qapıya, pəncərəyə
pillə-pillə
günəş enirdi.
Elə bil
küçələrin sinəsinə yazılmışdı
şadlıq.
Vətənin hər yerinə
azadlıq gəlirdi,
azadlıq!
O zaman
nallı çəkmələrimin
səsini eşidirdi yurdum.
Qəlbimdə
qızıl köynəkli,
milyon biləkli
inqilabın
odlu nəfəsini duyurdum.
Yazı masam
bir parça daş idi,
yatağım tozlu səngər.
Hər şeydən keçərəm
indi,
o günümü qaytarsalar əgər.
Xitabat kürsümüz
bir çinar ağacı idi.
Nitqimizdən çox idi
işimizin silqəti.
Qanımız bahasına aldıq
o torpağı, o suyu,
o səadəti...
Xitabət kürsümüz
bir çinar ağacı idi.
Neçə vətən oğlu
oradan danışdı,
mətin-mətin.
Danışdı taleyini

dili bağlı bir millətin.
Fəhləyə dəzgah,
kəndliyə torpaq verdik.
Nitqimiz qısa oldu,
biz dərdli ürəkləri,
solğun çöhrələri
sevindirdik.
Yel qanadlı
çaparlarımız vardı.
Neçə telefona,
düyməli zəngə,
daha nəyə, nəyə
dəyərdilər.
Danışan baş qərargah idi,
Cavab verən səngər.
Xəbərlər
təkərlər üstündə
yəhər qaşında idi.
Hamı
Azadlıq döyüşündə,
vəzifə başında idi.
Azadlıqçın
oddan, alovdan keçərdi
fədailər,
təki əllərindən
alınmayaydı
döyüşmək haqqı,
bir də tozlu səngər.
Xitabət kürsümüz
çinar ağacı idi.
Qalxdıq,
and içdik.
Endik,
andımıza əməl etdik.
Biz cəbhəyə, düşmənlə
döyüşə getdik.
Getdik,

Gəlinlərin, qızların
sevincini qaytaraq özünə.
Qoymayaq duman çökə
Xətibin,
Saibin Təbrizinə!
İllər keçib...
Deyirəm, kaş
indi də çinar ağacı olaydı
xitabət kürsümüz.
Kürsüdən enib,
əməl edə biləydik
andımıza, sözümüzə biz.
Çinar ağacı olaydı
xitabət kürsümüz...

1966

DİZLƏRİM ƏYİLSƏ

Ömrün bahar çağı tufanda keçdi,
Nə bir yol tövşüdüm, nə dizim əsdi.
Gəncliyim sürgündə, zindanda keçdi,
Dəstbəndlər, zəncirlər qolumu kəsdi.

Dözdüm mən hər şeyə qəlbimdə vulkan,
Dilimdə qanadlı nəğmələr gəzdim.
Boynumda şahların verdiyi fərman,
Gözümdə açılan bir səhər gəzdim.

Gəzdim, daşlar əzdi ayaqlarımı,
Alnımda zamanın izləri qaldı.
Bəzən tiksələr də dodaqlarımı
Nəğməmi susdurmaq dedim mahaldı.

Çiynimdə bir dünya dərdin siqləti,
Dizlərim əyilsə kəsərəm, dedim.

Qəlbimdə xalqımın eşqi, şəfqəti,
Torpağın önündə fəqət əyildim.

Mən ana olsam da anam torpağın
Önündə baş əymək adətim oldu.
O doğma obanın, doğma ocağın
Yolunda döyüşmək qismətim oldu.

Döyüşmək! Nə qədər güclüdür bu səs!
Döyüşdüm könlümcə gülmək eşqinə.
Qıy vurdum, səsimi eşitdi hər kəs,
Döyüşdüm şərəflə ölmək eşqinə.

Döyüşdüm, kamımca torpaq becərim,
Qövsi-qüzeh olsun göyün kəməri.
Bir də yarpaq açım, bir də cücərim,
Təzə nəğmələrlə açım səhəri.

Döyüşdüm mən haqqım, həyatım üçün,
Dözdüm hər əzaba, hər işgəncəyə.
Döyüşdüm qırılmaz qanadım üçün,
O, məni göylərə qaldırsın deyə...

O döyüş yolundu, tufanlı çağda
Nə yorulmaq bildim, nə də tövşümək.
Fəqət günlər keçir rahat otaqda
Görən niyə belə tövşüyür ürək?

Bəli, tövşüyürəm, tükəndi səbrim
Dəniztək lal durdum mən coşmaq üçün.
İstərəm döyüşdə keçə günlərim
Yurduma, elimə qovuşmaq üçün.

İstərəm qəlbimin ağrılarına
Səngər tozlarından bir məlhəm qoyam.
Üfüqlər girdikcə qızıl bir dona
Dincələm, kamımca nəğmə oxuyam...

1964

DÖZƏ BİLMƏSƏM DƏ

Oğlum Araza

İlk dəfə arxanca su atdım, oğul,
Getdin, evimizə həzinlik doldu.
Yatmış həsrətimi oyatdım, oğul,
Yenə ana qəlbim halbahal oldu.

İlk dəfə süfrədə yerin göründü,
İlk dəfə xörəyin bilmədim dadın.
İlk dəfə...
eh sənə nə deyim indi,
Məni qınamazdın ata olsaydın.

Üz-üzə dayandı hiss ilə ağıl,
İlk dəfə hissimi boğdum özüm mən.
Kamil görmək üçün səni, ay oğul,
Dedim, ayrılığa gərək dözüm mən.

Dedim, get həyatı öyrən dərindən,
Yoxla dönə-dönə hər cücərtini.
Hali ol torpağın öz sirlərindən,
Qoy torpaq böyütsün, ucaltsın səni...

Dedim, get, qəlbimdə arzular rəng-rəng,
Təbiət nə nağıl, nə həvəs olsun.
Gördüyün hər yarpaq, hər ot, hər çiçək,
Sənə təzə məktəb, təzə dərs olsun.

Dözə bilməsəm də sənsiz bircə an,
Sən get öz arzunun dalınca, oğul.
Get, qorxma həyatın yoxuşlarından,
Get, kamil bir insan olunca, oğul.

Varaqla kitabtək bu torpağı sən,
Canlı da, cansız da sözlə doludur.
Zəhmətə əyilsən, yüksələcəksən,
Torpaq ən müqəddəs həyat yoludur...

Təki bu vətənə, bu elə yara,
Yüz həsrətim olsa dözərəm, inan.
Dincliyi sən işdə, hünərdə ara,
Get, qorxma həyatın imtahanından...

1972

BİRLİK İSTƏYİRƏM

Bir gülşən istəyirəm,
Çiçəkləri tozo, tər-
Hüsnünü soldurmasın
Vaxtsız əsən küləklər.

Bir xırman istəyirəm,
Tər tökəm, dərz bağlayam.
Bir bulaq istəyirəm
O axa, mən çağlayam.

Bir ömür istəyirəm,
Vüsal ilkin qonağı.
Bir sinə istəyirəm
Onda yox hicran dağı.

Bir dünya istəyirəm,
Qələm çəkə möhnətə.
Sülh bayrağı bəxş edə
Bütün bəşəriyyətə.

Bir nəğmə istəyirəm,
Nəğmələrə baş ola.
Yer üzündə kaş hamı,
Dost ola, qardaş ola.

Bir vüsal istəyirəm,
Anama çatmaq üçün.
Yaşamaq istəyirəm
Sabahkı günlərimdən
Nəğmə yaratmaq üçün.

1963

ÇALINMAMIŞ TOYLARIM VAR...

Mən istərəm o dağlarda keçməyə,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.
Əyilib buz bulaqlardan içməyə
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

Savalanın zirvəsi qar olar hey,
Zaman-zaman orda duman qalar hey.
Mən getməsəm, bənövşələr ağlar hey,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

Biçənəklər əllərimin həsrəti,
Aylarımın, illərimin həsrəti.
Bağım, bağçam yollarımın həsrəti,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

Çalınmamış toylarım var o tayda,
Yaşanmamış aylarım var o tayda.
Deyilməmiş boylarım var o tayda,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

Deyən yox, bu, sinən üstə nə közdü,
Ayrılığı taleyinə kim yazdı.
Loğmanım da, dərmanım da Təbrizdi,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

Çaxılmayan şimşəklərdə gücüm var,
Tufanlarda, küləklərdə gücüm var.
Əyilməyən biləklərdə gücüm var,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

Sellər, sular durulmasa, nə fayda,
O zəncirlər qırılmasa, nə fayda,
Durulası çaylarım var o tayda,
Kaş yarıda qalmayaydı bu yollar.

1983

SƏSİMƏ SƏS VERƏR...

Ömrün yollarında yoxuşlar olar,
Əsla qorxutmayır yoxuşlar məni.
Arzum nə saralar, nə də ki, solar,
Döysə də tufanlar, yağışlar məni.

Kiçik bir damlayam, beşiyim ümman,
Bu böyük ümmana neyləyər tufan.
Bir an da döndərə bilməz yolumdan.
Nə o sərt qayalar, nə daşlar məni.

Səsimə səs verər vətənim, elim,
Həmişə nəğmələr deyəcək dilim.
Açıb zəmi-zəmi qızıl sünbülüm,
Hər səhər şəfəqlər naxışlar məni...

1982

KÖNÜL DÜNYAM

Könül bir dünyadır – yazı, payızı,
Könlümdə fəsillər nəğmələnərlər.
Sahili bilinməz nə qədər arzu
Yenə pərvazlanıb, yenə dinərlər.

Könlüm bir dünyadır, çeşidli dünya,
Könlümdə gün doğar, yağar yağış da.
Könlümdə ucalar bir şirin layla,
Könlümdə dil açar bir körpə quş da.

Könlüm bir dünyadır – dumanı, çəni...
Könlümün səması boşalar, dolar.
Xəyallar ardınca aparar məni,
O duman da, çən də bir nəğmə olar.

Könlüm bir dünyadır – atəşi, odu,
Başsız küləkləri ram edər odum.
Könlümdə o gün ki, nəğmə doğuldu,
Sandım mən özüm də o gün doğuldum.

Könlüm bir dünyadır, narahat dünya,
Dəniztək kükrəyər, çağlayar dünyam.
Onu bənzətmərəm lal axan çaya,
Özündə dənizlər saxlayar dünyam.

Bu könül dünyamda fəsillər yaşar,
Sevgim fəsillərə bölünməz təkcə.
Sevgimdən dərə, dağ, düz yaşıllaşar,
Mən nəğmə deyərəm səsim gəlincə.

Könlümdə bir sevgi adlı dünyam var,
Vətən sevgisindən qurulan dünyam.
Keçsə də ömrümdən həftələr, aylar,
Bu ülvi dünyamdan çətin ki, doyam...

O sevgi yolumu işıqlandırıb,
O sevgi köməyim olubdur mənim.
O sevgi könlümdə işıq yandırıb,
Könlümdə əbədi qalıbdır mənim.

1975

ELDƏN VÜQAR ALARAM

Təpədən yol salaram
Dağlara qalxmaq üçün.
Təbiəti sevirəm
Sadəcə baxmaq üçün.
Torpağa baş qoymaram
Yalnız dincəlim deyə.

Lazım gəlsə, gedərəm
Onun üçün ölməyə.
Darıxaram, dağınıq
Görəndə durnaları.
Göyə yaraşıq verir
Durnaların qatarı.
Qürub çağı istərəm
Mən susam, bulaq dinə.
Qulaq asam suların
Sonsuz hekayətinə.
Əlim gəlməz dərim mən
Hər çiçəyi, hər gülü.
Bənövşəni dərərəm
O körpə dayanmasın
Təki boynu bükülü.
Yalnız dənizdir deyə
Sevməyirəm dənizi.
Dincəlirəm sulardan
Qalxdıqca nəğmə səsi.
Eldən vüqar alıram
Təbiətdən şeriyyət.
Həyatı duya-duya,
Həyatı sevə-sevə
Nəğmə yazmışam fəqət...

1974

QURBAN OLUM

Vətən, sənin sal qayana,
Boz daşına qurban olum.
Hamar yolların bir yana,
Yoxuşuna qurban olum.

Dağ başını alanda çən,
Bulud-bulud yağıb keçən,

Ətək-ətək dolu tökən
Yağışına qurban olum.

Ayrılıq dağ çəkdi mənə,
Vətən, deyib dözdüm yenə.
Sənin ana şəfqətinə,
Qarğışına qurban olum.

Səhərinə, axşamına,
Dadlı, şirin kəlamına,
Tükənməyən ilhamına,
Alqışına qurban olum.

Həsrətiyəm güllərinin,
Aylarının, illərinin,
Şırıl-şırıl sellərinin
Axışına qurban olum.

Hey coşaram ləpə-ləpə,
Nağıllaşar dərə-təpə,
Bu könlümə şeir, nəğmə --
Baxışına qurban olum.

Biz sonu yox ayıq, ilik,
Biz doğmayıq, yad deyilik.
Taleyin bu, əbədilik
Naxışına qurban olum.

Vətən, sənin sal qayana,
Boz daşına qurban olum.
Hamar yolların bir yana,
Yoxuşuna qurban olum,
Qurban olum.

1980

ƏRK QALASI

Yenə düşdün yadıma sən,
Su çilədin oduma sən.
Özün söndür odumu sən,
Ərk qalası.

Bitmir intizarın sənin,
Öz yaramdır yaran sənin.
De, sağ qaldı haran sənin,
Ərk qalası.

Güllələrdən göz-göz oldun,
Bir dodaqda min söz oldun.
Mən sənsiz, sən mənsiz oldun,
Ərk qalası.

Dumanlar don biçdi sənə,
Zaman həsrət seçdi sənə.
Bu nə paydı düşdü sənə,
Ərk qalası!?

Bəzən güldün çiçək-çiçək,
Şəfəqlərdən aldın min rəng.
Bəzən dindin kövrək-kövrək,
Ərk qalası.

Qala dinməz, sənsə dindin,
Eşidin, mən varam, dedin.
Ərk adlı nidaya döndün,
Ərk qalası.

Kaş ki, nağıl ola dərdin,
O dağ dərdin, qala dərdin.
İstəmərəm qala dərdin,
Ərk qalası.

Ləçəkləndi neçə nəğmələm,
Körpə nəğmələm, incə nəğmələm.
Olaydı könlüncə nəğmələm,
Ərk qalası.

Bu ayrılıq ötəridir,
Həsrəti vüsal əridir.
Könlüm ümid şəhəridir,
Ərk qalası.

Sən Təbrizin balasısan,
Sən zəfərlər çalasısan.
Sən əbədi qalasısan,
Ərk qalası.
Ərk qalası...

1977

XATİRƏLƏRİM

Yenə də kövrəldi körpəcə könlüm,
Dil açdı damışdı gör necə könlüm.
Həsrətdən dağılar indicə könlüm,
Havalı könlümə nə cavab verim,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Ayaq izlərimi yudumu sellər,
Çətin ki, söndürə odumu sellər.
Bəlkə, bir damışın, dondumu sellər,
Yananda, donanda havalı şerim,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Mənimlə boy atıb yaşa doldunuz,
Mənimlə ya qəmli, ya şad oldunuz,
Ötən günlərimlə yaşıd oldunuz.
Ay könül əzbərim, ay dil əzbərim,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Arzusu gül açan bir gəlin idim,
Səsi könül açan bir gəlin idim,
Neçə müşkül açan bir gəlin idim.
Yenə o günləri yaşayar ömrüm,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Nə vaxt ki, alarsız yuxumu məndən,
Yuxusuz gözümdə yaş donar dən-dən.
Sübhədək baş-başa qalarıq hərdən,
Günlərdən qurulan məskənim, yerim,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Canlanır gözümdə Əhrab, Küçəbağ,
Qəlbimdə dağılmaz, sönməz gücə bax.
Ömür karvanımla gedən köçə bax,
Qürubum, axşamım, doğan səhərim,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Aparın Təbrizə, Salmasa məni,
Ölərəm, el yada salmasa məni.
Bənzətməyin adi almasa məni,
Nəğmədir həyatda qızılım, zərim,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

Nə ola nəğməylə çıxaq biz yola,
Nə ola qovuşaq yenə vüsala.
Bu nağıl xəyallar həqiqət ola.
Çağlaya Arazım, çağlaya Kürüm,
Siz ey acı, şirin xatirələrim.

1977

TƏBRİZİM

Səni neçə-neçə nəğməkar ötdü,
Sazında, sözündə, Təbrizim mənim.
Şöhrətin ucaldı, adın ucaldı
Bütün yer üzündə Təbrizim mənim.

Fəqət taleyində bahar az oldu,
Arzun sinən üstə qanla yazıldı.
Nərgizin, bənövşən niskilli qaldı,
Çölündə, düzündə Təbrizim mənim.

Min-min yara aldın, dirildin yenə,
Alqış sinəndəki həyat eşqinə!
Yolumda bir məşəl olmuşdur mənə
Kül altda gözün də, Təbrizim mənim.

Ey mənim müqəddəs ümid şəhərim,
Ey mənim qəhrəman, igid şəhərim,
De, kimi göstərim, mən nişan verim,
Olsun sən dözümdə, Təbrizim mənim.

Sənin öz adın var, öz ehtişamın,
Yenə də doğacaq aylı axşamlar.
İnanma, desələr istəyin, kamın
Qalacaq gözündə, Təbrizim mənim.

Arzun naxış-naxış, ümidin rəng-rəng,
Eşit, gör nə deyir bu qəlbi kövrək.
Nə olar məni də bir xatirətək
Sən yaşat özündə, Təbrizim mənim.

1972

AĞ BADAM ÇİÇƏKLƏRİ

Təbrizdə badam ağacları çox

Borana düşdü yenə,
Ağ badam çiçəkləri.
Səpildi yer üzünə,
Ağ badam çiçəkləri.

Dağım-dağım oldular,
Açılmadan soldular.
Yellərə sovruldular
Ağ badam çiçəkləri.

Necə dözsün bu torpaq,
Yandı bağça, yandı bağ.
Bir də nə vaxt açacaq
Ağ badam çiçəkləri.

Təzəcə gülürdülər,
Riqqətə gəlirdilər.
Sanki dil bilirdilər
Ağ badam çiçəkləri.

Birdən dara düşdülər,
Tufanlara düşdülər.
Hardan-hara düşdülər
Ağ badam çiçəkləri.

Keçdim alovdan, közdən,
Yol saldım, dağdan, düzdən.
Yenə ayrıldım sizdən
Ağ badam çiçəkləri.

Şahid edək ərzi də,
Görsün ərzin özü də.
Zülm etdilər sizə də,
Ağ badam çiçəkləri.

Nə idi günahınız
Günahsızsız axı siz.
Yerdə qalmaz ahınız
Ağ badam çiçəkləri.

Arzular gülər bir də,
Durular göy də, yer də.
Yaz gələr, gələr bir də
Ağ badam çiçəkləri.
Ağ badam çiçəkləri.

1983

AYRILA BİLMƏRƏM

Gah şəfəq düşübdür üstümə, gah çən,
Bir sözdən ürəyim sınıbdır bəzən.
Fəqət, bu həyatdan, bu təbiətdən,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Düşübdür yadıma yollar, yoxuşlar,
Bağça-bağça ötən sevdalı quşlar.
Sizdən, ey vəfalı dostlar, tanışlar,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Ey şirin balalar, noğul balalar,
Bu dünya dolusu nağıl balalar.
Sizdən, qız balalar, oğul balalar,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Ay Savalan dağım, ay dağlar dağım,
Ay mənim niskilli uşaqlıq çağım,
Sizdən, ata yurdum, ana qucağım,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Siz ey Ərdəbildə qalan günlərim,
İllərin əlində talan günlərim,
Sizdən, ey dərbədər olan günlərim,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Ey Kəhrəlan yolu, ey Niyar yolu,
Ey ümidlər yolu, arzular yolu,
Sizdən, ey dağların şaxta, qar yolu,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Mahnı yarışına girən qızlardan,
Şəklini sularda görən qızlardan,
Saçını çiçəklə hörən qızlardan
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Təbrizin köksündə ucalan Ərkdən,
Qəlbimdə oyanan neçə diləkdən,
Dostlarla kəsdiyim o duz-çörəkdən,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Kərpic döşəməli həyətimizdən,
Anam yandırdığı ocaqdan, közdən,
Atam danışdığı söhbətdən, sözdən,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Bəzən acı dadan xatiratımdan,
Bəzən bala batan xatiratımdan,
İldən-ilə çatan xatiratımdan,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin.

Sizdən, ey ürəkdə yurd salanlarım,
Könlümdə, gözümdə ucalanlarım,
Sizdən, ey el-obam, doğma diyarım,
Bir an da ayrıla bilmərəm, bilin,
Ayrıla bilmirəm, bilin...

1982

TƏBRİZİ GÖRMƏYİNCƏ

Könlümdə tufan olar,
Könlüm boşalar, dolar,
Gözüm yollarda qalar
Təbrizi görməyincə.

Sazdan, neydən betərəm,
Nə susar, nə yataram.
Dərdli-dərdli ötərəm
Təbrizi görməyincə.

Bilin, ey əzizlərim,
Yuxu görməz gözlərim.

Alov saçar sözlərim
Təbrizi görməyincə.

Sınasınlar kaş məni,
Bu torpaq doğmuş məni.
Yormaz yol, yoxuş məni
Təbrizi görməyincə.

El dərdinə qalanam,
Hər gün oda qalannam.
Vüsal deyib dolannam
Təbrizi görməyincə.

Sözlə doludur sinəm,
Şam deyilsəm mən sönəm.
Bir dərdli quşa dönəm
Təbrizi görməyincə.

Qırılmazdır qanadım,
Məni yaşadar andım.
Belə keçər həyatım
Təbrizi görməyincə.

Hələlik gəlmirəm mən,
Kamımca gülmürəm mən.
Ölmərəm, ölmərəm mən
Təbrizi görməyincə.

1983

DÜNYANIN SEVİNCİ DÜNYANIN DƏRDİ

Deyirəm mən bir də görsəm Təbrizi,
Ömrümün baharı qayıdar yəqin.
Gülər həsrət çəkmiş könlümün gözü,
O gün sona çatar ömrü həsrətin.

Qəlbimin ağrısı, acısı keçər,
Artar dünyamızın bir sevinci də.
Qızılı şəfəqlər mənə don biçər,
Göy üzü durular bir an içində.

Deyirəm mən bir də dönsəm Təbrizə,
Təbrizi bağrıma basaram vallah.
İnsanlar fərəhlə baxarlar bizə,
Fərəhlə açılar hər açan sabah.

Dünyanın qoynunda bir ovuc dənəm,
Beş addım zəmiyəm, bağam, tarlayam.
İstəmirəm dən-dən mən səpələnəm,
Doğma torpaqdadır həyatım, dünyam.

Dünyanın qoynunda münbit torpağam,
Şöhrətim böyükdür, kiçik də olsam.
Öz halal haqqımı yaşayacağam
Zamanın əlindən incik də olsam.

Dünyanın qoynunda bir coşqun çayam,
Dünyanın qoynunda bir Arazam mən.
Belə dərdli-dərdli çağlayacağam,
Çalxanıb, bulanıb, durulmasam mən.

Dünyanın qoynunda səsəm, fəryadam,
Bir körpə gözündə donan yaşam mən.
Dünyanın qoynunda bir sönməz odam,
Dünyaya övladam, vətəndaşam mən.

Dünyanın dərdləri doğmadır mənə,
Dünyaya dərd olub mənim də dərdim.
Əgər lazım gəlsə mən dönə-dönə
Dünyamız yolunda qurban gedərdim.

Dünyanın qoynunda çalxanan gəmi,
Dodağı müjdəli körpə quşam mən.

Haqqın, ədalətin əsgəri kimi
İlkin amalımla qovuşmuşam mən.

Dünyanın qoynunda silinməz andam,
Bir də vətənimin körposiyəm mən.
Keçib neçə-neçə alovdan, oddan
Elimə, obama dönəsiyəm mən.

O zaman qəlbimin ağrısı keçər,
Artar dünyamızın bir sevinci də.
Qızılı şəfəqlər mənə don biçər,
Göy üzü durular bir an içində.

Əskilər dünyadan bir həsrət, bir qəm,
Torpaq da sevinər nəğmə səsimdən.
Bir ovuc dən olub səpələnərəm
Başdan-başa vətən torpağına mən...

1978

GƏLƏCƏYƏM

Səhər-səhər ötən bülbül,
Dinlə məni bir sən, bülbül.
Dərdli olan öz dərdini
Sənə deyər bəzən bülbül.

Mən nə güləm, nə çiçəyəm,
Nə də əsən bir küləyəm.
Ötsən bizim ellərə, de –
Mən yenə də gələcəyəm.

Qon bağçamda bir gül üstə,
Sən o güldən könül istə.
Gül bülbülü, bülbül gülü,
Danışdırın asta-asta.

Belə qalmaz zaman, deyin,
Dağılacaq duman, deyin.
Ayrılanlar görüşəcək,
Vardır buna güman, deyin.

Ağlamasın anam daha,
De, son qoysun dərdə, aha.
Gecə uzun olsa yenə
Ümidimiz var sabaha.

Ağlamasın de anama
Mənim o ülvi dünyama.
Məsəl var: sular göl olar
Dama-dama, dama-dama...

Uç o taya, ey körpə quş,
Yormasın səni yol, yoxuş.
İndi bildim yer üzündə –
Həsrət nə ağır olurmuş.

Uç, qanadın yorulmasın,
Nəğmələrin qırılmasın.
Heç kəs, heç kəs bu dünyada
Bir-birindən ayrılmasın.

Uç, ey quşcuğazım mənim,
Dilə gəlib arzum mənim.
Qoyma qala ürəyimdə
Bu nisgilim, sözüm mənim.

Mən nə güləm, nə çiçəyəm,
Nə də əsən bir küləyəm.
Uç bizim ellərə, söylə –
Mən yenə də gələcəyəm,
Mən yenə də gələcəyəm.

1947

"QARAGİLƏ"

Ey məni qanadında,
Uzaqlara aparan
Əziz, doğma mahnılar.
Köksümdə min təlatüm,
Min fırtına qoparan
Mahnılar, ay mahnılar.
Sizi əsən yellərmi
Otağıma gətirdi?
Dağdan axan sellərmi
Füsunkar səslərində
Sizi mənə yetirdi?
Bəlkə ötən quşlarla
Pərvaz elədiniz siz?
Ey Təbrizli mahnılar,
Evimə xoş gəldiniz.
Gəldiniz, ilhamım da
Qanadlandı bu axşam.
Ürəyim bir həsrətlə
Elə yandı bu axşam.
Düşdü "Qaragilə"dən
Sinəm üstə od mənim.
Oxu, Təbriz gözəli,
Elə kövrəlmişəm ki,
Bir anlıq ovut məni.
Oxu, sən oxuduqca
Azadlığım, şadlığım,
Dincliyim düşür yada.
Oxu, Təbriz gözəli,
Sən belə oxuyanda
Alışıram, yanıram.
Fədayi dostlarımı,
Bir də dağ döşündəki
Tonqalları anıram.
Yadıma şirin-şirin

Mahnı dediyim düşür.
Elə bil Üçdərədə
Axan çaydan keçirəm.
Elə bil Qırxbulağın
Buz suyundan içirəm.
Oxu, sənin səsinlə
Çağırır vüsal məni.
Çəkib doğma yerlərə
Aparır xəyal məni.
Oxu, Təbriz gözəli,
Qoy dolsun otağıma
O Təbrizli mahnılar,
O vüqarlı mahnılar,
Şirin, duzlu mahnılar.

1963

BİR DAMLAYAM

Mənim azadlığım dumansız səma,
Təzə dənə dolmuş tər sünbüllərdir.
Mənim səadətim bu el, bu oba,
Bir də şəfəq içən körpə güllərdir.

Mənim arzularım min-min gəncliyim
Həyat yollarında addım səsidir.
Mənim ümidlərim neçə körpənin
Beşik-beşik qalxan qəhqəhəsidir.

Mənim hünərim də, mənim gücüm də
Birlikdir, birliyin öz səsiyəm mən.
Bu birlik eşqiylə hey zaman-zaman
Bəxtəvər-bəxtəvər ötəsiyəm mən.

Mənim nəğmələrim ana laylası,
Ana nəfəsindən almışdır qida.
Şerim müjdə verən qaranquşlartək
Yenə qanadlanıb uçur havada...

Mənim dəyanətim Tomris nənəmin
Düşmənə bac verməz vüqarındandır.
Mənim məhəbbətim elin, elatın
Pozulmaz andından, ilqarındandır.

Bir zərrə varlığam, bir damlayam mən
Bu dərin dənizdə, coşqun sularda.
Sənə minnətdaram, vətən, ay vətən,
Yaşasam da harda, olsam da harda.

1971

DƏNİZİN SAHİLİ VAR

Dənizin nəhayəti
Mənə yaxın görünür.
Ləpələr körpəm kimi
Mənə sarı sürünür.